

CA LA MEUCA

CAPÍTOL ONZÈ... DE LA SÈRIE NEGOCIACIONS

S'introdueix al lavabo del Diputat més vell del Congrés (els degans de les cambres tenen lavabo propi, per si de cas). Obra l'aixeta d'aigua freda, i obra i tanca alternativament la calenta tres vegades alhora que amb el cap colpeja suaument el mirall. Un forat s'obre sota el lavabo i el Diputat hi entra a quatre potes. Camina ajupit els set-cents metres de túnel que el separen del seu destí. Força l'accés de la trampa. Veu unes calces al final de l'entrecreix de la Madame. El Diputat que és un bromista consumat, pregunta: ¿A cuanto va hoy el lametón, señora?

La Madame, mira sota la taula. Somriu, el coneix.

Que susto me ha dado, José Luis...

La Madame, aparta la taula de la cuina i el Diputat, esbufegant, surt del forat.

Le están esperando.

¿Ya ha llegado? Se nota que tienen prisa para llegar a un acuerdo.

Está aquí desde las diez... y como se aburría ha ido un rato con Sónsoles.

Republicano debía de ser. Con todos los respetos señora, pero esa Sónsoles desmerece el local. Es una plancha.

Pues no sabe usted lo solicitadas que van las planchas...

Será la izquierda. Yo sin tetas, resbalo.

José Luis, ¿pasa algo? Porque usted llega por el túnel y don Gabriel ha venido disfrazado de Caballero ruso.

Porque en el fondo es un puto señorito.

Ya pero ¿por qué no entran por la Puerta? ¿Ya vuelve a mandar VOX?

No, lo que pasa es que estamos en plena negociación y en el Congreso no hay quien se reúna. Allí no se puede trabajar en paz.

La Madame dona un got de vi a José Luis que se l'empassa d'un glop.

Sabe si va ha tardar mucho?

S'obre la porta i apareix un rufián, un senyor, somrient.

Por fin... No sabes lo bueno que resulta ser puntual.

Ya, pero yo me traigo tres propuestas nuevas, salidas del horno y tu seguro que no aportas nada.

Frio, frio... tengo una nueva exigencia. Aquí no hay pacto si aparte del rollo de los presos, no se aumenta el sueldo a las señoras de compañía... Al menos a Sónsoles.

Joder, eso se lo tendré que preguntar a Pedro.

Vayan ustedes a la sala de maso si desean, es muy acogedora. ¿Quieren alguna señorita?

Hombre no sé... No es serio... Como oyentes quizá...

Bueno vale.

I així comença una nova reunió per aconseguir el pacte de legislatura entre el PSOE i ERC. Estem en bones mans.

TO BE CONTINUED

HUMANOTECA

GRETA THUMBERG ALS POLÍTICS...

Desitjo que sentiueu el pànic que jo sento. Volem que actueu. Com us atreviu a mirar cap a un altre costat? Si enteneu la situació i us negueu a actuar, vol dir que sou males persones.

Heu robat la meua infantesa i els meus somnis amb les vostres paraules buides. Els nostres pares discuteixen el final de Joc de Trons mentre el planeta s'està cremant.

No sou prou madurs per dir les coses tal com són. Aquesta feina també l'heu deixat per a nosaltres, els nens. Els elogis no ens salvaran de res. No volem els vostres elogis. AMEN.

LA LLUFA

EL MIRATGE ANGLÈS

Per l'Espanya àrida del segle XX, països com França o el Regne Unit, eren la imatge refrescant de la cultura i la convivència. Era un miratge.

Els anglesos acaben de votar com a Primer Ministre a un lamentable doble de Trump, un tal Boris Johnson, que va insultant al personal amb frases tan enginyoses com: "em sembla ridícul que se'ls permeti anar pel carrer disfressades de bústia" (referint-se a les dones que porten burca) o "té cara d'infermera sàdica d'un hospital mental" (Hillary Clinton). Un personatge i uns resultats que diuen molt poc en favor d'una nació farcida de noblesa, protocol, escàndols reials i caceres de guineus.

Cada país te dret a una quota d'idiotes irredemptes. Lògic. Què seria si no d'Institucions com la banca, l'exèrcit o la mateixa església? Però quan el 45% de la població vota a un pallasso és que el país s'ha convertit en un circ.

La vella Anglaterra va deixar penjats als rebedors els bombins i els barrets d'Astor i se'ls ha congelat el cap i les idees. Ni tan sols recorden que tenen una reina centenària que pot entrar en coma només veure a l'espantaocells Boris.

El Regne Unit no està fet per ser modern. Amb el Beatles ja van cobrir la quota pels propers tres segles. Ara haurien de tornar al te de les cinc, els púdings i els canvis de guàrdia. Si volen trencar amb la tradició acabaran votant a Aznar i es veurà que són tan rucs com la resta de països. I no ho podran aguantar. Llufa per la "pèrfida albió".